

Durmuş Hocaođlu

“Büyük ve Müebbed Ülke”

ve

DOĞU TÜRKİSTAN

Muhaliif., Yıl: 1., Sayı: 16., 05.05.2000-11.05.2000., s.10

Durmuş Hocaođlu, *Muhaliif* Yazıları Sıra No: 14

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., ““Büyük ve Müebbed Ülke” ve Doğu Türkistan”, *Muhaliif.*, Yıl: 1., Sayı: 16., 05.05.2000-11.05.2000., s.10

NOT: Bu yazı önce *Muhaliif*’ın 15 numaralı ve 28.04.2000-04.05.2000 tarihli nüshasında, sayfa 11’de neşredilmiştir. Fakat bu neşirde, yazının gönderilen metnindeki bâzı tashihlerin aynen basılması, yâni yazının anlaşılmaz hâle getirilmesi üzerine, düzenlemiş şekliyle, *Muhaliif*’ın 16 numaralı ve 05.05.2000-11.05.2000 tarihli nüshasında sayfa 10’da yeniden neşredilmiştir. — D. Hocaođlu

Genç yaşımdan beri muhâfaza etmeye çalıştığım ve hiç de şikâyetçi olmadığım ve dahi, başka birçok kişinin sâhip de olduğunu sandığım — hattâ emîn olduğum — mâsum bir itiyâdım vardır: Zaman-zaman, elime geçen bir çiçek veya ağaç yaprağının, ya da bir peçetenin üzerine, ‘günün mânâ ve ehemmiyetiyle mütenâsip’ notlar düşerim, yâhut imzalar ve yârâna imzalatır ve bilâhare bunları muhâfaza ederim. Bâzan da aldığım kitapların üzerinde münâsip ve muvâfik bir mekâna — umûmiyetle de frapan olması hasebiyle ilk sayfalarına — kendimce mühim addettiğim bâzı bilgileri, vecîzeleri veyâhut kudsî lafzları ihtimamla nakşederim. Bunların, hâtırlayabildiğim ilklerinden birisi şudur: Bundan takrîben otuzbeş sene kadar mukaddem, tam tarihiyle, 30 Kasım 1965’de, ODTÜ’nin lisan hazırlık bölümünde, onyedî yaşını henüz ikmâl etmiş, önündeki yıllara haddini mütecâviz coşku dolu inanılmaz bir ümitle bakan, heyecanlı bir üniversiteli genç — İngilizcedeki mâlûm tâbirle bir “freshman”, tâbir-i âharî ile bir “mübtedî” — olarak, o zaman elli lira gibi yüksek bir fiyat ödemek sûretiyle satın aldığım Redhouse Lûgatı’nın ilk sayfasının hemen arkasına, artık eni-konu sökmeye başladığım İngilizce’ni zorlayarak, merhum Gökalp’in

Vatan ne Türkiye’dir Türklere ne Türkistan
Vatan büyük ve müebbed bir ülkedir: TURAN”

şeklindeki mâlûm ve mârûf beytini nazman tercüme etmiştim. Bugün bir tashîhe ihtiyaç duyduğunu düşünmekle birlikte hâlâ otuzbeş yılın hâtırasına hürmeten aynen muhafaza ettiğim bu nâçiz tercümem şöyledir:

The Country is neither Turkey for Turks, nor Turkestan
The Country is a great and immortal place: TURAN

O zaman bu şiiri bana yazdıran sâikin motor gücü rûhumun derinliklerinde aynı harlı ateşiyle, aynı kızgınlığından hiçbirşey kaybetmeksizin bugün dahi aynen duruyor: Ölümsüz bir “idea” olarak — ki gerçek, hâlis bir “İdea” zaman ve mekân ile mukayyed olmadığı cihetle mutlaka ve behemehâl “ölümsüz” olmalıdır — Türklüğü asla ve kat’a Anadolu coğrafyası ile sınırlandırmayı rûhuma kabul ettiremedim; evet, yanlış okumadınız: “kabul ettiremedim”. Çünkü, bâzan ben de birçokları gibi yorularak, idealarımı, saf idealarımı terkedip, hayatın tazyikiyle, bir nebze olsun rahata erebilmek istedim; bu gayeye mâtûfen, ufkumu daraltmak, bunun için de beni dayanılmaz ağırlığı ile ezen lâyemut, lâmekân ve lâzaman saf idealarımı terketmeyi arzu ettim; ama her defasında içimdeki Ben’e mağlûp oldum: Türklüğün, asla ve asla, bin kere asla, Edirne ile Ardahan arasına sıkıştırılamayacağına dâir fikrimi içimden söküp atamadım; “**Yerliciler**” ile uyuşmazlığım da buradan neş’et etmektedir.

★ ★ ★

Türkiye’nin politikasının sıradan insanların elinde olmasının tevlid ettiği zararların handiye haddi hesabı yoktur dense yeridir.

Politika’da sıradanlığın en baş kriterlerinden birisi de “İdea”dır.

İdealar, insanı insan yapan en büyük motor kaynaklardır; hattâ belki de en büyüğüdür.

İdealar onu taşıyana hep güç verir; ama aynı zamanda da ızdırıp içerisinde kıvrandırır. Çünkü, İdea, bir ufuktur; yaklaştıkça uzaklaşır ve asla yakalanmaz. Lâkin ufka doğru koşmayan da olduğu yerde çakılır kalır.

★ ★ ★

Büyük ve Müebbed Bir Türk Ülkesi İdeası ne kadar büyükse, ona yaklaşılmamasını beklediğim kafalar da o kadar küçük; o kadar sığ; İdea’nın ufku ne denli ihtişamlı ise, ona zıt, bu kafalar da o kadar sönük, o kadar derinliksiz; o kafaların ufku bir o kadar dar; o kafalardaki gözler o kadar boş ve anlamsız.

★ ★ ★

İdealar insanları harekete geçirir. İnsan ile Hayvan arasındaki en temel farklardan birisi de budur: **İdea**.

Hayvan’da İdea yoktur. Her hayvanın sabahtan akşama kadar tek derdi tasası, Üexküll’ün Üç Çember’i içinde dolanıp durmaktır: Karnını doyurmak, çiftleşmek ve kendisini korumak. Onun için Hayvan’ın tarihi de yoktur ve binâen alâ zâlik, tarihi olmadığı gibi bilinçli (cogitif) bir geleceği de yoktur. Hayvan, adetâ Geçmiş ile Gelecek arasında asılı durur ve sâdece Şimdi’yi, “şu ân”ı yaşar. Geçmiş, yâni Tarih de Gelecek de İnsan’a mahsustur. Hayvan’ın sâdece bugün’ü, şu var-olan ânı kapsamasına karşılık; İnsan, tüm var-oluşu, bütün varlığı, **Geçmiş** (Mâzi, veya Tarih), **Şimdi** (Hâl) ve **Gelecek** (İstikbâl) olarak ayrı-ayrı değil, bir bütünsellik altında toptan kapsar ve kuşatır. Şâyet Tarih olmayacak olursa, Şimdi de olmaz, İstikbâl de; ve dahi İnsan da olmaz. Ve de Tarih’i inşâ eden, veya diğer bir ifâde ile, İnsan’a Tarih’i inşâ ettiren en büyük motor güç, “**gelecekte de var-olmak**” bilincidir, sâdece “şimdi” var-olmanın sığığını aşarak, varlığını bütün zamanlara yayarak var-olmak bilincidir; bir anlamda ebedîlik arzusu ve bilincidir.

★ ★ ★

Evet: İdealar, insan'ı İnsan yapan motordur. İdea'ya vâsıl olmak arzusu, insanın, önündeki ufku yakalaması için mütemâdiyen koşması gibidir: Vâsıl olacağı bir ideası kalmayan, ideasını kaybetmiş bir cemiyet için var-olmak anlamsızlaşır. Felsefede “tasavvur-irâde-fiil” üçlüsünün anlamı da bu şekilde daha iyi kavranabilir. İdealarımız tasavvurlarımızdır; bizi “biyolojik hayvan”dan İnsan'a terfî ettiren de budur: İdealar, yâni, tasavvurlar bir kudret, bir irâde ile harekete geçirilir; bu sûretle “fiil” hâsıl olur ve “var-oluş” tahakkuk eder. Meselâ Arı altıgen bal yapar; ama Geometri bilmez. Arı sâdece yapar, asla bilmez. İnsan ise, altıgen yapmadan önce zihninde altıgen tasavvuru oluşturur; işte bu, “altıgen ideası”dır. Sonra bu idea, irâde ile somutlaşır ve “nesne”, yâni “var-olan” olur.

Lâkin, beri yandan İdealar hiçbir zaman “tam olarak” tahakkuk etmez, edemez; nesnelere dünyasındaki üçgen ideasının veya tasavvurunun kopyasının asla tam olarak üçgen olamaması gibi. İdea'nın realiteler dünyasında teşahhus ve tecessüm ederek elle tutulur hâle gelmiş biçimleri sâdece birer kopyadır ve dahi nasıl ki kopya hiçbir zaman aslıyla özdeş değilse, tahakkuk etmiş İdea da hiçbir zaman İdea'nın bire-bir aynısı değildir. İdeal olan şâyet bir gün aynen Real hâle dönüşürse bütün motor gücünü kaybeder; bu durumda, hareket kaynağını kaybeden İnsanlık da biter. Nasıl ki Aşk'ın en büyük kaatili Vuslat, yâni âşıkın mâşuukuna kavuşması ise, nasıl ki Aşk gücünü ve tahrik kaabiliyetini ayrılıklardan alır ise, benzer şekilde, İdea da gücünü gerçekler dünyasına olan mesâfesinden alır.

İşe, benim için, **Vatan**, asıl ve ideal mânâsıyla — ister konjonktürel gelişmenin diyelim ister Tarih'in akışının bir netîcesi — Edirne ile Ardahan arasına sıkış(tırıl)mış olan **Türkiye**'den ibâret değildir; O'nu da kuşatan ve fakat aşan, çok aşan “**büyük ve müebbed ülke**” ideası ile tam ve hakikî mânâsına kavuşan **Tûran**'dır. **Tûran**, yâni, **Türkler'in Yurdu**.

Bu ideanın nasıl büyük bir hedef, ne kadar ağır bir yük olduğunu ve dahi, Semâvat'taki lâhûtî âlemlerde, Âlem-i Emsal'de zaman ve mekândan münezzehe olarak, ins ve cin eli değmeden öylece kendi tekilliği içerisinde duran aslının bire-bir aynı olarak hiçbir zaman tam tahakkuk etmeyeceğini biliyorum. Lâkin, bu bir nâkise değildir; zira, O, bir “idea”dır; İdea, aynen asla tahakkuk etmez; esâsen, aynen tahakkuk etseydi, “ideal” değil “real” olurdu. Tahakkuk edebilecek olan, sâdece ve en ziyâde, ona çokça benzeyen ve ideal halde limit olarak ona sonsuzca yaklaşabilen kopyasıdır.

O halde, O'na doğru koşmalıyım; koşmalıyız; koşulmalıdır.

O'nu realitelerde âleminde tahakkuk ettirecek, daha sahîh bir ifâdeyle, aslına mümkün-mertebe yakın bir kopyasını çıkaracak olan bir yed-i kudrete ihtiyâcımız var!

Bugün değilse yarın, ama mutlaka bir gün!

Bugün elbette değil; bu terâzinin bu sıkleti çekmeyeceği bilbedâhe sâbittir. Türkiye'nin cılız omuzları bu ağır yükün altına giremez; sıkışan kalbi bu yükü kaldıramaz; fersiz dizleri o yolu aşamaz; zayıf ciğerleri o mesâfeyi koşamaz.

Bunu biliyorum; hem de çok kişiden daha fazla.

Lâkin, heyhât!

Benim öfkem ona değil; öfkem, Edirne ile Ardahan arasına sıkışmış bu yurdum gibi, suyunun kısım-ı âzamını kaybedip çeken ve küçülen denizler gibi, küçülen kafalara!

Türkiye'nin asıl mâkûs tâlihi, başka hiçbir şey değil, küçük kafalar; küçük, sığ, derinliksiz ve ideasız kafalar! Hacmi küçük, dünyası küçük, ufku dar, vizyonu sığ, kurumuş kafalar. O küçük, çok küçük, hacmi küçük, içindeki beyni küçük, anlam, mutluluk ve tatmîn dünyâsı küçük; basit, basit kere basit; ufku dar, vizyonu sığ, kurumuş, kuru göller gibi çekmiş, çekmiş de handiyse dibe vuracak denli yaklaşmış; derinliksiz ve **ideasız** kafalar!

... ve bu hâliyle bu ülkeyi yöneten, hükmeden; elin adamının yanında süt dökmüş kedi gibi duran, ama içeride “**domestik kaplan**” kesilen basit ve sıkıcı kafalar.

... ve bu hâliyle ufkumuzu karartan kafalar.
... siyâsetçisi ile, bürokratu ile ve aydını ile; basit,sığ, ideaları olmayan kafalar.

★★★

Denebilir ki: Bu Kürre-i Arz üzerinde nerededir bu “**büyük ve müebbed ülke?**”

Derim ki, O, tam ve hakikî mânâ ve muhtevâsıyla Arz üzerinde herhangi bir mekânda değildir; olamaz, olabilemez, olması teklif edilemez; zira, lütfen dikkat: O bir İdea’dır.

O halde suâl yanlıştır; doğrusu şöyle olmalıdır: “Bu büyük ve müebbed ülke ideasının, Arz üzerinde, aslına en yakın bir şekilde müşahhas olarak tecellî etmiş olduğu, müesses bulunduğu veya bulunmak lâzım geldiği coğrafi mekân neresidir?”

O zaman derim ki, O bir “idea”dır; o hâlde, O’nun aslına en yakın bir nümûnesinin dahi yakınlık ve mükemmellikte hudûdu yoktur; ama yine de, asgarîsinden olmak üzere kabataslak bir mekân tasvîri yapılabilir ki buna göre, şimdilik, şimdi ile tahdîd edilmek kayıt ve şartıyla olmak üzere, işbu “**Büyük ve Müebbed Ülke**” ideasının aslına en yakınının, limit halde en idealinin değil ve fakat en ziyâde kaabil-i tatbik olanının, bir cüz’ünün — ve belki de en mühüm cüzünün — Türkiye Cumhuriyeti toprakları olduğunun bedâhatini bilmek gerektir; “Ülke”nin şimdiki hâliyle değil, sâdece mekânı itibâriyle. Diğer cüzlerine gelince; onların mücmel bir listesini sayıp dökmek ve tam bir envanterini çıkarmak çok zahmetlidir; lâkin hemen bu cüzlerden birisini zikredebilirim: **Doğu Türkistan.**

Evet: **DOĞU TÜRKİSTAN!**

Yâni, uzun bir zamandan beri fiilen işgal altında tutulan; Çin’in zorla ele geçirdiği, tecâvüz-kâr emellerine râm eylediği kutlu ve kadîm Türk ili. Çinli’nin kulak tırmalayan kakofonik lisânıyla “Xinkiang” — Yeni Ülke — adını verdiği, bizim ideasız akli evvellerin de zinhar kulağa daha hoş gelsin diye bir nevi’ Türkçeleştirip “Şincan” şeklinde tesmiye ettiği esir Türk yurdu; daha doğrusu esir Türk yurtlarından birisi. Bir Türk ili olarak Türkiye’den daha kıdemli olan ve köklerimizimizin mühimce bir kısmının gömülü olduğu, Türkiye’nin iki misli genişliğinde arâziye mâlik, hâlisüddem Türk toprağı.

Bu toprakların tarihçesini ve trajik mâcerâsını hikâye etmenin yeri burası değil, meraklısı öğrenecektir; şimdiye kadar öğrenmemiş olana da veyl olsun.

Onaltıncı asırdan beri yavaş-yavaş dünyaya kapanarak kendi-kendisini inkırâza sürükleyen, kudret ve haşmetini ağır-ağır ve müstakarr bir sûrette kaybeden ve nihâyet takattan düşen bu güzel vatan toprakları, takrîben iki asırdan beri Çin’in işgal tehdîdi altında iyice bunalmış ve en nihâyetinde eciş-bücüş sarı suratlılar tarafından, son elli yıldan bu yana, fiilen işgal edilmiş, harîm-i ismetine girilmiş, milyonlarca Türk’ün kanı su gibi akmış, kemikleri dağ gibi yığılıp yatmış, güzel kızları câriye, yiğit oğlanları köle kılınmış, kutlu toprakları, kutlu bir mâbedin gusulsüz ve necîs ayaklarla kirletilmesi gibi kirletilmiş bulunmaktadır. Osman Batur’ların, İsa Yusuf Alptekin’lerin kahramanlık destanlarına dönüşen mücâdeleleri netîceyi değiştirmemiştir. Bütün dünya susmuştur; en başta Türkiye ve diğer bilumum “İslâm” (?) ülkeleri ve ikiyüzlü “Hür (?) Dünya”!

Ama en başta Türkiye!

Büyük ve Müebbed Ülke’nin bu mühimce cüzünde cinâyetlerin en alçağı işlenmiş; denâetlerin en müptezelleri irtikâb edilmiştir ve dahi edilmektedir.

Ve bütün dünya susmuştur; ama en başta Türkiye!

Ama artık Türkiye — daha doğrusu Türkiye’nin direksiyonunda bulunanlar — sâdece susmakla iktifâ etmeyi kâfi addetmemektedir; susmak yetmemiştir; cinâyetlere ortak olunmaya karar verilmiştir. Çinli’nin döktüğü kan, kirlettiği nâmûs, pâymâl ettiği ırz kâfi görülmemiş; vatan topraklarını işgal eden müstevlîlerin, ırz düşmanlarının, kaatillerin ve cânîlerin taltîfine karar verilmiştir.

Böyle karar verilmiş ve böyle yapılmıştır.

Kaatil-başı Jiang Zemin'in göğsüne takılan Devlet Liyâkat Nişânı'nın başka ne gibi âlî bir mânâsı olabilir?

Kutlu olsun! **“Hâkimiyet-i Millîye”** bayramına da bu yakışırdı.

★★★

Ama bence çok mühim bu törende bâzı şeyler eksikti: Büyük dostumuz, azîz misâfirimiz, başımızın tâcı, gönlümüzün sürûru, medâr-ı iftihârımız, yiğitler yiğidi Jiang Zemin şerefine icrâ edilen kutsal tören mekânına özel olarak, gözleri bağlı bir düzîne kadar Doğu Türkistanlı yetim Türk çocuğu getirilerek Mao'nun kutsal kitabından kırâat eylenen mukaddes metinler refâkatinde, kör testere ile gırtlakları kesilmeli ve kanları Jiang Zemin Hazretleri'nin mübârek alınlarına sürülmeli ve bâdehu, Peyâmî Safâ'nın, kendisine “Gel ey yetim-i Safâ” diyerek hakarete yeltenen Nâzım'a cevâben yazdığı bir şiirinden derlenerek uyarlanan şu mısırâlar altın harflerle işlenerek ipek bir yafta ile ol Ulu Hazret'in boynuna kemâl-i hürmet ile asılmalıydı:

**“Gel bakalım
Sarı papam,
Gel bakalım anam babam,
Gel bakalım,
Sencileyin bir coşalım,
Şerefine bütün yetim çocukların
Anasını satalım.”**

★★★

Suçta işтира eden bizzat suçludur; zulme iştirâk eden bizzat zâlimdir.

Ama, zulmün bizzat kendisinden daha ağır olanı, daha zâlim olanı, daha ahlâksız olanı, zulmün meşrûlaştırılması, ibrâ edilmesidir. Böyleleri zâlimden daha zâlimdirler; zâlim oğlu zâlimdirler.

★★★

Türkiye, sıradan, felsefesiz ve ideasız; ne ideası olan, ne realiteyi bilen; ufku ve vizyonu dar, sıradanlığın sarhoş edici rahatlığına gırtlağına kadar gömülmüş kişilerin elinde. Her yerde onlar, medyada, siyâsette, heryerde!...

★★★

Ey sâhici Türk evlâdı!

Tarih sana görev yüklüyor: Semâvat'taki **“Büyük ve Müebbed Ülke”** ideasının Kürre-i Arz üzerindeki en en ideal örneğini kurma görevi!

★★★

**Silkin ve doğrul!
Sen bir devsin;
Yükü ağırdır devin!**

❧